

Catacrac: ha nascut una estrella

O la consagració d'un programa de ràdio. O cada dissabte al migdia, Sílvia Tarragona i Xavier Abad. O el bo i el millor del rock i la cançó en un programa definitivament modern que *enganxa* des del fan de Lax'n'bustos a la mare que cuina el dinar. O aquest duet és explosiu. I ho saben.

L' estudi 7 de Catalunya Ràdio —una *peixera* que dona al carrer Beethoven— és un niu de nervis. Sona una veu, i no és d'ultratomba. Quim Mandado, cantant de *Sangtrait*, anuncia feliçment la seva presència entre els vius: "Tots aquests rumors dient que estic mort són mentides, estic aquí fotent canya preparant el tercer disc". No hi ha, doncs, llegenda negra del rock català. Quim Mandado no ha mort de sobredosi i només pren aigua mineral. A *Catacrac* hi ha un temps per a tot. La Sílvia esbufega i el Xavier es mossega una ungla. "Anem de cul". Aquest és el lema. Més de 40 discos en llista i tota la informació musical sobre el que es cou, gairebé minut a minut, en el terreny de la música catalana. Això, entrevistes en directe i tota mena de falques. Sergi Cotilles ha de fer meravelles per col·locar *cartutxos* i discos al moment just, però és la ràdio i, com diuen els *Stones*, els agrada.

CATA...

Sílvia Tarragona Garcia. 23 anys. Escorpí. El Xavier li equalitza l'empenta. Diuen que entrava a treballar amb el *pichi* —l'uniforme de les nenes *cursis* del col·legi La Salle— però ella ho desmenteix. Tenia 19 anys i era d'Horta.

Curtida en alguna de les emissores pirates que van florir a Barcelona, Sílvia Tarragona va descobrir allò tan suat de la vocació quan va quedar segona en un concurs

de locutors per als *Malla Musicals* de la Cadena Catalana. Després va treballar per l'emissora RKOR de Sabadell on va coincidir ocasionalment amb Xavier Abad, circumstància que aquest últim va aprofitar per demanar-li que l'acompanyés en cotxe a Barcelona i estalviar-se un tros de les quatre hores de tren que havia de fer des del Maresme.

Hauria pogut ser l'inici d'una gran amistat, però no es retrobarien fins que els dos es van col·locar a la *ràdio nacional de Catalunya*. En tres anys, Sílvia Tarragona ha acabat convertint-se en la *veu* de la RAC: "Benvingut al club" o un deix sensual, d'un vellut blau gairebé fogós. Quan fa *torn* de locució a la RAC sap que un 70% de l'audiència són homes. Es posa les pintures de guerra i interpreta una Sílvia disposada a portar el mascle fins al límit. Quan fa *Catacrac* sap que es tracta de música i es fa respectar la professionalitat. Té fusta i viu als estudis de Catalunya Ràdio. Se'n pot esperar qualsevol cosa, només cal que s'ho proposi.

...CRAC...

Xavier Abad Pedrosa. 26 anys. Taure. La Sílvia li traspasa vitalitat. És d'Arenys de Mar a matar i a la seva ràdio municipal —"la primera que va haver-hi a Catalunya", remarca— va aprendre les beceroles. Però era l'afició, no la professió. Va estudiar per assistent social i, de poc no es dedica a cuidar desheretats i éssers marginats. Treballar

amb malalts mentals li va donar "molt de bagatge". I una ràdio hi té —en l'estrés frenètic— certs punts de comparació. Li van oferir fer musicals a l'ex-Cadena 13 de Mataró. No s'ho va pensar dos cops. Altres emissores, el fugaç breu *encontre* de RKOR i, final de trajecte, la RAC. 105. FM. "units per un mateix destí".

Polivalents i pluriempleats. Fan de tot, no sols *Catacrac*. Es *mengen*, entre ells dos, les agendes musicals, els despertadors, falques d'anuncis, tota mena de torns —horaris de locució en directe— i encara tenen temps per planificar un programa tan complex com el *Catacrac*, que és, en definitiva, la seva *obra cimera*, que un dissabte de novembre de 1989 sortia per antena. "El cap de programes de Catalunya Ràdio, Albert Rubio creia que feia falta un programa de música catalana i nosaltres teníem molt clar que volíem mostrar, única i exclusivament, el que es feia en aquest camp". Així que van incloure una llista d'actualitat musical i es van marcar una petita fita. "Fugir d'un plantejament kumbaia, sortir del gueto".

Hi havia remor de fons, fora de Barcelona s'iniciava sigilosament l'explosió del rock català i ells apostaven una carta que no era, en cap cas, segura. "Quan vam començar aquest programa hi crèiem, amb prou feines, l'Albert Rubio i nosaltres dos. Ens deien que érem joves i que seria una manera de relliscar". Fins i tot, s'assegurava que no obtindríem prou

material discogràfic i, per sort d'ells, l'any 1990 la xifra de producció ha estat la més alta dels últims anys amb 133 títols editats.

... A L'ESTIL RAC...

"Volíem aconseguir una musicalitat que per ser *TR*, *Sau* o *Els Pets* no sonés diferent al *Hot 100* nord-americà". Estil RAC, calia inventar un llenguatge de *discjockey* català i aquesta emissora n'ha assentat les bases. Miki Moto, Jack *El Llop* o Tarragona & Abad. Lingüistes i professionals han entrat en joc i tot locutor que passa per la RAC és víctima i còmplice d'una determinada manera de fer ràdio. "Estripa aquesta nit" o "Fes-t'ho amb nosaltres", tant és.

"La RAC et dona canya i hem aplicat la rectitud i la duresa de la casa al *Catacrac*". Paràmetres de modernitat o aprofitar un cert llenguatge de carrer, però calia fer-lo funcionar. El primer dia de programa ja es va fer diana. "Patíem per la possibilitat que no tinguéssim telefonades i el primer dia la centraleta es va col·lapsar". Joves seguidors, mestresses de cases i mandrosos que es lleven tard són una franja horària difícil i infidel, que s'ha anat consolidant tant "perquè hem aconseguit crear un ritme que enganxa" com per l'evolució del rock català, que s'ha convertit en un fenomen d'abast nacional. "Hem apostat per normalitzar aquest fet musical i ara les emissores es disputen les novetats catalanes. I funcionen

les exclusives com la que hem aconseguit del nou disc d'*Els Pets*. "Tot això era tan impensable com que crítics musicals de diaris prestigiosos hagin de córrer a seguir els concerts de pop rock català". Hi ha mercat, aquesta és la clau de volta. L'equip Tarragona & Abad ho va descobrir de bon principi i en continua convençut: "Això del rock català no és un invent dels mitjans de comunicació". Consagrats i esperances blanques -*Umpahpah*, sembla la revelació esperada- es mouen en un circuit limitat i poc diversificat. Però, a hores d'ara, l'explosió tira més que les mancances infraestructurals. "La cosa funciona".

...I DE FRAC

A l'estudi 7 de Catalunya Ràdio -que també dona a la Diagonal- veuen arribar Carles Sabater, el cantant de *Sau*. Ningú no l'ha convidat, passa a saludar l'equip del programa. Ha dormit quatre hores. Havia tingut concert a Zeleste. Encara no s'ho creu. 2000 persones, al punt de la histèria. "Va ser brutal, al final m'ofegava i no podia ni cantar." Ja tenen contractades 50 actuacions.

Des dels estudis de Girona, els components de Sopa de Cabra contesten preguntes dels oients. Gerard Quintana s'esvera de la *marxa del Catacrac*: "És massa que pugueu fer tantes coses. És taquicàrdic". Uns minuts abans, Sergi Cotillas no troba un disc previst al guió. El Xavi salta de la cadira, s'enteretolliga amb els cables. Mentre la Sílvia improvisa, entra a la cabina del tècnic. Selecciona el disc i torna, ve-loç, a l'estudi. "No ha passat res". Com diuen els *Stones*: "El temps està del seu cantó". Endevineu-ho.

Oriol Malló